

sem spal pri Štefanu na Krasu za mizo na goli klopi. Ali je morda nisem videl Urše kakor žive, ki je prišla za menoj v sobo — pa bolna doma — in mi rekla: »Matija! moli, moli!« — Seveda sem molil, pa tudi zbudil sem se in odšel še pred dnem v mesto in še sem jo videl kakor živo in še sem molil. Pridem domov, pa je bila mrtva. A pravite: spomin, spomin!

Ded je vstal in šel v svojo čumnato, mi smo pa, premišljujé, če je res to spomin, zaspali. Drugi so dočakali Novega leta, si voščili sreče in se razšli, na tihem obžalujé neizprosno smrt, ki si je izbrala baš našega deda. — Vrnil sem se v mesto na Novega leta večer nekoliko potolažen, da se smrt morda vendar ušteje.

Naša hiša je le težavno zmagovala troške za moje učenje. Moj oče se je trudil, se tisto pomlad prehladil in legel — v grob. Kolika žalost! Ded si je prizadeval, da bi poslej moja mati plačevala zame drage mestne šole, pa hišne razmere so kričale: Ne, ne! »Škoda!« je ponavljal ded, »iz dečka bi bilo še kaj boljega!«

Z velikimi tiskami in nadlogami sem ostal doma na koncu tretjega razreda latinskih šol in še v mestu sem zvedel, da se je utrgala nit življenja tudi našemu dedu. Zjožal sem se zopet pri kmetiškem delu z bridko zavestjo v srcu, da se je ded motil; zakaj naše posestvo je zahtevalo pridnega delavca. Nihče ni vprašal, če je kdo namenjen tudi za kaj boljega.«

* * *

Prijatelj Milko je bil potrjen v vojake. Vojaško suknjo je kmalu zamenjal z orožniško. Ker je bil tudi tukaj vztrajno marljiv, je slednjič dosegel dostojanstvo orožniškega stražmojstra. Vršeč težavno orožniško dolžnost, si je o neki priliki pohabil nogo in je zaradi tega prosil za pokojnino.

Dobil jo je in tudi zlat križec za vzorno vedenje in službovanje.

Sedaj uživa svojo mirovnino v rojstni vasi in rad pripoveduje, da marsikatera ni uganil naš pokojni ded; a da bo iz njega nekaj boljega, se ni motil.

Velika ljubezen.

Nekoč je tekel Milanček črez ulico. Nakrat je pridrdral voz, Milanček se je spodtaknil ter je padel; kolo pa mu je zlomilo nogo. Reveža so prenesli domov. A mati njegova je bila bolna, in ko je začula stokanje sinčka, je prestrašena vprašala, kaj se je zgodilo. »Nič, mamica«, je odgovoril sinko. Od tistega trenutka pa je deček prenehal ječati ter ni niti črhnil ves čas, dokler mu niso zavezali zlomljene noge. »Ali te ne boli zelo?« ga je vprašal zdravnik. — »Zelo, zelo me boli«, je odgovoril deček šepetaje, »a nečem, da bi mama to vedela, ker bi se preveč žalostila.« In trpel je molčé.

Volpér.

